

Srečo je imel.

Komarjev Janko je imel srečo, pa samo enkrat. A še takrat ni vedel zanjo.

»Kje je pa zopet fant!« so se hudovali takole v začetku spomladi Komarjeva mati. Solnčni žarki so topili sneg, da je bilo veselje. Po prekopnjah so že priklanjali lepi beli zvončki svoje glavice, kakor bi pozdravljali kraljico pomlad, ki je zopet prihajala v deželo. Vode so naraščale, ker so se izlivale vanje vse solze in vse solzice, ki jih je točil mrzli sneg, ko se je poslavljajal od hribov in bregov. Kako prijetni so bili tisti dnevi! Kdo naj bi bil pač doma v sobi tak dan! Le vun, tja vun na solnce, na travnik, k deročemu potoku — tja kliče in miče in vabi srce. Kako pa Janko?

Janko je pa doma. Nikamor ne more, nikamor ne sme. Črevljev nikakor ne more najti. Pozimi je malo preveč in prehudo gospodaril z njimi, sedaj so mu jih pa mama skrili. Oh, kako je to hudo!

Janko si zna pa vseeno pomagati. Tam pri peči pod klopjo stoje očetovi črevlji. Malo veliki so res. Bo pa več cunj obul vanje, pa bo dobro. — Komaj odidejo mama po svojih opravkih iz hiše, že skoči Janko k peči in kmalu ima očetove črevlje na nogah. Malo nerodni so kajpak, ker so preveliki, pa kaj to — enkrat se jim mora privaditi. Saj bo Janko tudi enkrat take nosil, ko bo velik, in če se jim sedaj privadi, se mu pa pozneje ne bo treba.

Počasi, kakor se spodobi za fanta v očetovih črevljih, tolče Janko iz veže pred hišo, potem pa naprej po vasi, da vse natančno pregleda, kar je zamudil v dveh dneh.

Doma so se pa tačas zbirali, ko je hodil Janko po vasi, nevihtepolni oblaki za našega fanta.

»To mu pokažem, ko bo prišel domov! Danes bova pa oral! Brez večerje mi gre spat. Ti neubogljiva reč ti grda!«

Moj tovariš in prijatelj, s katerim sva stanovala v isti hiši, je pa gledal skozi okno. Kar me pokliče:

»Pojdi brž, če hočeš nekaj videti.«

Naenkrat sem bil pri njem.

»Poglej!«

Pa mi pokaže na cesto, kjer je z največjo resnostjo korakal Komarjev Janko v očetovih škornjih. Bil je zares smešen. Le pomislite: šestletni paglavec pa v takih očetovih škornjih. Toliko, da se ni izgubil v njih.

»Ko bi ga jaz mogel sem spraviti!« je rekel tovariš.

»Prav lahko,« rečem. »Podobico mu pokaži. Pa bo prišel kakor muha na med.«

»Pa res! — Janko, hej, pojdi sèm. Ali vidiš!«

Janko se obrne in pogleda.

»Janko, ali vidiš?«

Sedaj je šele spoznal, da ga kliče gospod kapelan Janez in mu kaže podobico.

»Janko, pojdi sèm. Če prideš, pa bo tvoja.«

Res začne Janko obračati svoja velikanska stopala in jo nameri proti hiši, kjer je bival gospod kapelan Janez.

Klop, klop, klop! se je oglasilo v veži. Iz očetovih škorenj je gledal ves, kakršen je: Komarjev Janko.

»Janko, le gor, le po stopnicah gor!« se oglasi na vrhu stopnic gospod Janez.

S težavo je prestavljal Janko svoje velike škornje. Skoro je že omagoval. Pa mu je šinila v glavo prav pametna misel. Sredi stopnic je sezul črevlje in bos jo je primahal do gospoda Janeza.

»Na, pa lepo jo spravi, podobico. Doma jo pa mami daj, da jo spravijo.«

Ves vesel je pogledal Janko podobico, potem pa jo lepo spravil in se šel zopet obuvat. Potem jo je pa mahnil kar naravnost domov. Oj, kako bi bil sedaj rad hitro doma! Kar tekel je, pa kako rad, pa so ga vendar tisti težki črevlji zadrževali.

Janko, oh, da si ti vedel, kaj te doma čaka...

Pa je imel Janko vseeno srečo.

Že v veži je izvlekel podobico.

»Mama, poglejte no, kaj sem dobil!«

S temi besedami je planil v hišo.

»Pokaži!«

»Vidite no.«

»Kdo ti je pa to dal?«

»Gospod Janez so dali. Kar poklicali so me sami, pa sem šel k njim, pa so mi jo dali.«

»Gospod Janez te imajo pa zares radi,« so rekli mati. »Kako si jim pa rekel za podobico?«

»Nič nisem rekel.«

»Oh, ti otrok ti! Ali ne veš, da se moraš vselej za vsako najmanjšo stvarico lepo zahvaliti.«

»Vem, veste, pa sem pozabil.«

»Kar brž nazaj!« reko mati, »pa se mi lepo zahvali!«

No, lepa je ta! Zdaj je šel pa Janko še enkrat na izprehod v očetovih štibalih, pa ga dolgo ni bilo nazaj. Mati seveda tudi niso hodili gledat, če se mudi samo pri gospodu Janezu.

Pa je imel Janko res srečo ta dan! Podobico je dobil in še dvakrat je šel na izprehod. Ni borno to — kaj?

J. E. Bogomil.

Krivokljun.

Krivokljun je ptič, ki se rad seli iz kraja v kraj. Večkrat pride v naše kraje na spomlad, včasih celo na zimo. Kadar ga zaloti pozimi sneg, si naredi gnezdecé pod vejo, s snegom pokrito. Rad živi v družbi. Najljubši mu je smrekov gozd, ki mu nudi največ hrane. Z navzkriž zakrivljenim kljunom ruži smrekové češarke in išče semena, ki je skrito pod luskami.

O tem čudnem ptičku nam pripoveduje pobožna povestica to-le: Ko je visel naš ljubi Zveličar v silnih bolečinah na Golgoti med nebom in zemljo, je priletel k njemu ptiček. Zasmilil se mu je Stvarnik v drobno srce, rad bi mu bil polajšal bolečine. Videl je, kako mu krvavi sveto čelo pod ostro trnjevo krono. Ptiček se je upiral in trudil, da bi izdrl grozno